

Πέτρος Ξένος: Από τη Λούχα της Ζακύνθου στην Αυστραλία

Αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος ενδέκατο

Και τώρα ας προσπαθήσω να περιγράψω την Αθήνα εκείνη την εποχή, τέλος της δεκαετίας του 1950. Καμία απολύτως σχέση με την Αθήνα του 2011. Με 40 δρχ την ημέρα μπορούσε να ζήσει ένας εργένης. Με 5 δρχ έτρωγες ένα πιάτο φαγητό μακαρόνια με κιμά, η όσπρια, η με 7 δρχ μια μερίδα κρέας. Ο Δημήτρης νοίκιασε ένα μικρό υπόγειο διαμέρισμα με άλλους δύο και πλήρωνε το μερτικό του, 100 δρχ το μήνα και το κυριότερο η Αθήνα τότε ήταν ασφαλής. Το Σαββατοκύριακο και ειδικά την Κυριακή το απόγευμα όλος ο κόσμος έβγαινε στην βόλτα, περπατούσε στο Σύταγμα, στο πεδίο του Άρεως ή στο βασιλικό κήπο όπως τον έλεγαν τότε, ντυνόταν ωραία, οι νέοι με το κουστούμι και τη γραβάτα, τα κορίτσια ωραία και σεμνά ντυμένα χωρίς φόβο από κανένα. Οι σινεμάδες γέμιζαν από κόσμο στην οδό Πανεπιστημίου, τα φώτα αναβόσβηναν, ελάτε στο Σινεάκ αυτή την εβδομάδα έγραφαν με φωτεινά γράμματα. Πιο κάτω στην ομόνοια το καφενείο το «Νέον» γέμιζε από πελάτες, να πίνουν τον καφέ τους και να παίζουν τάβλι και απέναντι στην οδό Πατισίων οι φτηνοί σινεμάδες με τα καουμπόικα έργα που μόλις τελείωνε το ένα άρχιζε το άλλο. Μερικές Κυριακές το χειμώνα ο Πέτρος περνούσε σχεδόν όλη την ημέρα μέσα. Τα βράδια τις καθημερινές, μαζί με το φίλο του τον Θωμά, έτρωγαν στην ταβέρνα του Αντώνη με το ωραίο κρασάκι και μια φωτεινή πινακίδα έγραφε «ο άσος πρώτος το χαρτί, ο Αντώνης άσος στο κρασί».

Με 10 δρχ έπιναν το κατοσταράκι και έμενε και καμιά δραχμούλα για να ακούσουν κανένα νέο τραγούδι του Καζαντζίδη που μαζί με την Μαρινέλα έβγαζαν τα πιο μεγάλα σουξέ τραγούδια για την μετανάστευση. Επίσης μεγάλοι τραγουδιστές όπως ο Τσιτσάνης με τα μπουζούκια του, όπως η Δούκισσα, η Μπελίνα, ο Μπιθικώτσης, η Ρίτα Σακελλαρίου και τόσοι άλλοι ζεσθώναν κάθε βράδυ την Αθή-

να με τα ρεμπέτικα τραγούδια. Επίσης εκείνη την εποχή ο ελληνικός κινηματογράφος ήταν στις δόξες του. Η Φίνος φιλμ, η Καραγιάννης-Καρατζόπουλος, έβγαζαν ένα έργο το μήνα. Πολλοί και καλοί ηθοποιοί στην οθόνη και στο θέατρο εκείνο τον καιρό που δεν υπήρχε ακόμα η τηλεόραση και ο κόσμος έβγαινε τα βράδια για την διασκέδαση του. Έτσι περνούσε ο καιρός, πέρασαν τρεις μήνες και πήραν άδεια και τα εισιτήρια να πάνε στα χωριά τους για τα Χριστούγεννα. Γύρισαν στην Αθήνα και τέλος Μαρτίου τελείωσαν τα μαθήματα αφού έδωσαν εξετάσεις στη σχολή τους έδωσαν τα απαραίτητα εργαλεία. Ήταν έτοιμοι για το ταξίδι στη Βραζιλία. Την Κυριακή το πρωί τις 29 Μαρτίου 1959 ήταν έτοιμος για το μεγάλο ταξίδι.

Ταξιδεύοντας για Αυστραλία

Ένα δυνατό τράνταγμα του αεροπλάνου τον ξανάφερε στην πραγματικότητα. Οι πιο πολλοί έβγαλαν μια δυνατή φωνή αγωνίας. Ευτυχώς το αεροπλάνο σε πολύ λίγο καιρό ξαναβρήκε την ισορροπία του αλλά και η φωνή του πιλότου αυτή τη φορά ήταν πιο καθησυχαστική. «Κυρίες και κύριοι τους ανακοίνωσε, όλα πάνε καλά, σε 20 λεπτά προσγειωνόμαστε, ίσως λίγο ανώμαλα. Από εσάς θέλουμε να βάλετε τα μαξιλάρια που θα σας δώσουμε πάνω στα γόνατά σας. Δεθείτε και ελπίζουμε ότι όλα θα πάνε καλά. Το αεροδρόμιο έχει ειδοποιηθεί και έχουν παρθεί όλα τα μέτρα ασφαλείας.» Σιγά-σιγά άρχισε να κατεβαίνει, δε φαινόταν τίποτα κάτω από την ομίχλη και την υγρασία όπως είναι συνήθως στα τροπικά κλίματα. Ευτυχώς δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα στην προσγείωση. Το μικρό αεροδρόμιο ήταν γεμάτο από πυροσβεστικά, αστυνομικά και νοσοκομειακά οχήματα. Ευτυχώς δεν χρειάστηκαν και άρχισαν να φεύγουν. Βγήκαν έξω, ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος και έριχνε ψιλή βροχή. Η ζέστη ήταν ανυπόφορη. Φυσούσε ένα ζεστός αέρας που σου

έπαιρνε την αναπνοή και έκανε τα ρούχα σου να κολλάνε στο σώμα. Βιάστηκαν να μπουν μέσα στο μικρό θάλαμο του αεροδρομίου αλλά και εκεί δεν ήταν καλύτερα. Η ζέστη ήταν ανυπόφορη. Δεν υπήρχε κλιματιστικό. Ένας ανεμιστήρας προσπαθούσε να δροσίσει την αίθουσα. Έτσι στριμωγμένοι, πίνοντας μόνο νερό που τους κουβαλούσαν από το αεροπλάνο πέρασαν επτά ώρες. Όταν είδαν το αεροπλάνο της Παναμέρικαν που θα τους μετέφερε στον προορισμό τους να προσγειώνεται ανάσαναν με ανακούφιση. Ήταν αυτό που θα συνέχιζαν για το ταξίδι για το Λος Άντζελες. Γρήγορα επιβιβάστηκαν και απογειώθηκαν. Η επόμενη προσγείωση ήταν στον Παναμά. Πετώντας πάνω από την διώρυγα έβλεπες τα καράβια που περιμένουν να μπουν στην δεξαμενή για να περάσουν από τον Ειρηνικό ωκεανό στον Ατλαντικό. Ή το αντίθετο, μπαίνουν στην δεξαμενή και λύνουν τις πόρτες. Αν θέλουν να περάσουν στον ωκεανό που τα νερά είναι πιο χαμηλά ανοίγουν τις πόρτες και κατεβαίνουν, αν θέλουν να ανέβουν ανοίγουν τις πόρτες και το καράβι ανεβαίνει μαζί με το νερό. Δεν καθυστέρησε πολύ στον Παναμά. Σε λίγο τα πάλι στον αέρα με κατεύθυνση για τη Γουατεμάλα. Η επόμενη προσγείωση ήταν στο Μεξικό. Ένας από τους επιβάτες που μπήκαν στο Μεξικό κάθισε στο διπλανό κάθισμα του Πέτρου. Δεν άργησαν να γνωριστούν και να πιάσουν και κουβέντα. Τον έλεγαν Χουάν και πήγαινε στο Λος Άντζελες για να αλλάξει κι αυτός αεροπλάνο για το Παρίσι. Θα έμεναν στο ίδιο ξενοδοχείο που τους είχε κλείσει εταιρεία. Έτσι συμφώνησαν να πάνε μαζί ταξί από το αεροδρόμιο στο ξενοδοχείο. Αργά το απόγευμα προσγειώθηκαν στο αεροδρόμιο του Λος Άντζελες μαζί με το Μεξικανό. Πήραν ταξί για το ξενοδοχείο που ήταν πολύ μακριά, πλήρωσαν τον ταξιτζή 10 \$, στη Βραζιλία για 10 \$ θα δούλευε πέντε μέρες. Τράβηξε κατευθείαν για το δωμάτιο του, ένα ζεστό μπάνιο και ένας ύπνος θα του έκαναν πολύ

καλό. Πριν χωρίσουν με το Χουάν συμφώνησαν το πρωί λόγω ότι αυτός ήθελε να πάει στη γαλλική πρεσβεία που ήταν στο Χόλιγουντ να πηγαίνανε μαζί. Χάρηκε που θα του δινόταν η ευκαιρία να δει κι από κοντά τα στούντιο που τόσα έργα είχε δει, όπως το Κολούμπια, την Fox, του Disney και τόσα άλλα που αυτό τον καιρό έβγαζαν έργα με μεγάλη επιτυχία. Ηθοποιοί όπως ο Τζον Γουέιν που του άρεσε τόσο πολύ με το καουμπόικο καπέλο και τα πιστόλια που ήταν πολύ γρήγορος και τα τραβούσε στο δευτερόλεπτο. Γι' αυτό, την άλλη μέρα ήταν έτοιμος πρωί πρωί. Βρήκε τον Χουάν να τον περιμένει στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου και έφαγαν μαζί το πρωινό τους. Βγήκαν από το ξενοδοχείο. Πήραν ταξί και έφτασαν στην πόλη. Το Λος Άντζελες είναι μια μεγάλη πόλη με δρόμους που διασταυρώνονται πάνω με γέφυρες, οι πιο πολλοί είναι μονόδρομοι. Περιπάτησαν κάμποση ώρα σε διάφορους δρόμους με άγνωστη κατεύθυνση. Τελικά είδαν πως αυτό δεν θα τους βγάλει πουθενά και έτσι αποφάσισαν να σταματήσουν και να ρωτήσουν κάποιον στα ισπανικά από τους περαστικούς, αν τους καταλαβαίνει κανείς, αφού δεν μιλούσαν καθόλου τα εγγλέζικα. Πλησίασε λοιπόν μια ηλικιωμένη κυρία, της μίλησε στα ισπανικά, την ρώτησαν να τους πει πιο λεωφορείο να πάρουν για να πάνε για το Hollywood. Αυτή το κατάλαβε και τους έκανε νόημα να την ακολουθήσουν. Πέρασαν μέσα από μια στοά στον απέναντι δρόμο και σταμάτησαν σε μια στάση λεωφορείου. Περίμεναν εκεί ώσπου να έρθει το λεωφορείο. Η κυρία που το συνόδευε ανέβηκε στα σκαλιά, στην πράσινη πόρτα και είπε κάτι στον οδηγό. Άνοιξε την τσάντα της και πλήρωσε το αντίτιμο των δύο εισιτηρίων και τους έκανε νόημα να μπουν μέσα. Κούνησε το χέρι της σε ένα χαιρετισμό και χάθηκε μέσα στον κόσμο. Αυτή την τόσο μεγάλη εξυπηρέτηση ο Πέτρος δεν την ξέχασε ποτέ.